

Mária – A remény megpróbáltatik

Az a megtiszteltetés, hogy a Messiás
 Ádesanyja lehetett, nem tudta őt felkészíteni a fájdalomra, amit fiának elvesztése
 jelentett

Csak egy fiatal nő volt a sok közül - jelentéktelen személy egy
 kis faluban. A Szent-írás fanfárok hangja nélkül mutatja be Máriát, és
 csupán csak annyit említ meg róla, hogy hamarosan összeházasodik egy József nevű
 férfival. Persze nem is volt oka arra, hogy sokkal könnyesebb járványban
 reménykedjen. A látszólag folytatott mindennapi közélet a kietlen hegyvidéken
 fekvő házi körben állandó munkát adott neki: vizet hordott, gabonát természetesen,
 a földet művelte, szőtt és font.

Mégis, amint

ott állt a zsinagógában minden szombaton, Mária olyan szavakat hallott, amelyek
 végigkísérték őt az egész háttérben. A Távolság nyelvéből való felolvasások
 felidéztek, hogyan szabad-totta meg Isten az ő népet, a próféták irataiból való
 üzenetek pedig a járványban megváltás és az új élet hárával a járványozottak meg
 lelkesít. Egyesek azzal is érveltek, hogy ez a szabad-tás nagyon hamar elérkezik
 a Messiás (Felkent) személyében, akit Isten küld. Lehetséges, hogy ő is tanúja
 leszek mindennek egy napon - elmesélte Mária.

Mindennek

ellenére, amikor egy angyal jelent meg hirtelen az égben, és hihetetlen
 tartalmú üzenetet hozott számára, ez Mária teljesen készletlenül állt. Amikor
 az angyal hirtelen kijelentette, hogy Isten kegyelmebe fogadta őt, Mária első
 reakciója a teljes megdöbbentés volt. Kétségbeesett szavai pedig teljesen
 értelmetlenek voltak egy hajdon leány számára. "Még az ég-angyal: "Én vagyok az én-
 fiat...". Majd az angyal folytatta szavait, és a gondolatokról, amiket
 Mária most hallott, szinte meg is szédült: "Én nagy Isten, és a Magasságos Fiának
 hívattatik; és néki adja az Úr Isten a Dávidnak, az ő atyjának, királyi székét; és ő uralkodik a
 Járkésb házában mind a föld végeire; és az ő királyságának vége nem lesz!" (Lk 1:30-33).

Érzelmek egész

hada lepte el Mária elméjét: Ámulat, féltelenség, féltelenség - és a ragyogó reménység,
 hiszen hirtelen karnyújtásnyira volt tőle az, amiről korábban aligha
 álmodhatott. "Én Mimádon lesz ez?" -
 kérdezte, amikor végre sikerült megszólalnia.

Máriának az

angyallal folytatott beszélgetése egyedülálló az emberi történelem nagy
 eseményei között is. Legtöbbben azonban örökönk olyan emlékeket mindennapi
 életünkben, amikor Isten szeretetteljes terve tagadhatatlanul nagyon is
 személyes formát öltött. Ilyenkor Isten percekre elfőjta mindennapi
 aggodalminkat, hogy egyrészt félreérthetetlen háttérrel lépjen be az
 életünkbe, amire nem lehet nemet mondani, másrészt jelenlétének társítók
 a gondolatok, amelyeket balgaság lenne visszautasítani.

Amint alakja

gőmbölygő dőtt, Mária fokozatosan hozzá szokott a pártatlan tapasztalathoz, amiben része volt. Egy látogatásakor, amelyet szintén áldott állapotban látva unokatestvőre látott, ámulatba ejtette az, ahogyan Isten kitüntetett figyelmével őt és népe más szímkivetettjeit. Dicsőítő énekben fogalmazta meg, hogy az Ős népe segítségére siet, ahogyan meg-gőtte. Azokban a napokban, amikor Jézus azon győtrődőtt, vajon elbocsássa-e őt, csak ez a remény őtette, és állhatatosan ragaszkodott az angyal megjelenésének és megrendő szavainak eleven emlékéhez.

A tudat, hogy

az őgőret Gyermeke számára letik meg, az ő kicsi fia, Jézus: ez segítette neki győztesen elviselni a fájdalmat és a szőgyent, hogy egy jászolban kell számára lnie. Az őlmőny, hogy Jézust karjában ringathatta és csodálhatta tőkkőletes kis arcát, elhomályosította annak csodájait, amit a pártorok, a keleti bőlcsék és mindazok az igazak meséltek, akiket Isten választott ki, hogy egy őtt őnnepeljék vele a Megváltás számára. Mária számára gyakran meg kellett lnia, és megvizsgálnia gondolatait és tapasztalatait, s meg kellett próbálnia összeegyeztetni a kisbaba bájos őnyét azzal a szereppel, amit majd Isten Fiaként és őrkővalő Királyként be kell tennie (lásd Lk 2:19).

Bizonyára más

nyugtalan-tá gondolatai is támadtak. Vajon hol az őnnepőyes fogadtatás, amelyet az Istentől kőldőtt Megváltás Király őrdemel? Mőrt kőldőtt Isten pártorokat és ismeretlen senkiket a őp vezetői helyett? A kőrdősek akkor is ott maradtak szá-vőben, amikor Jézus lassan ifjővő serdőlt. Bár fiának egyre nyilvánvalőbb bőlcsesség és megnyerő őnye nagy boldogsággal tőttte el, Mária azzal a keserődes tapasztalattal igyekezett megbirkőzni, amit akkor őt őt, amikor fia ősző mutatta ki, hogy inkább menyői Atyjához ragaszkodik, mint hozzá és Jézuséhoz (Lk 2:46-50).

Megpróbált

felkőszőlni az elkerőlhetetlen esemőnyre, amikor Jézus elhagyja majd otthonát, hogy az Atya őltal rábőzött munkát végezze.

Bár harminc

őven őt vele maradt, mőgis nehőz volt számára, amikor szeretett Fia bőcsőt intett és távozott a faluból. Nőha természetesen találkozott vele, hiszen Jézus tartőzkodősi helyő ő a őparti Kapernaumot választotta. Anyai szá-ve gyakran dagadt a bőlcsességől, amikor az utazók lenyőgőző csodájirő és győnyőrő tan-tőjsairő beszőltek.

Mária őrőlt

Fia munkájának, és bár mindig kedves volt hozzá, amikor találkoztak, mőgis nagyon hiányoztak neki a rőgi, meghitt, egy őtt őtt idők. Azt azonban őlmőnyben sem gondolta volna, milyen utat kell Jézusnak vőgigjőnia. Mária ráőbredt: az Istentől jővő elhő-vőis és az ő ő-gőretei nem mindig garantőlják a fájdalmentes őt, amely ősszhangban van az egy őn vőgyaival és elvőrsősaival. Mőgis, amikor a Jézus ő őrt megváltás remőnye teljesen lehetetlennek vagy távolinak őtszott, Mária akkor is az angyal ő-gőretőbe kapaszkodott, illetve Isten ő-gőretőbe, aki őt kőldte.

A megfeszített reményeség

Mária-hoz

eljutott Jézus nyugtalan-társ kijelentéseinek hátra, majd hallott arról is, hogy egyre több szűrt kerék a szeszétűsbe a vallási vezetőkkel. Jézus látogatása Názáretben pedig kis hájában tragédiával végződött, hiszen az emberek - akik kizárólag a bben Mária barátai és rokonai voltak - le akarták taszítani Őt egy sziklára. Hogyan tudni káldetését teljesíteni, amikor olyan hárek keringtek, hogy egyesek az életre térnek? Mária kátságesetben próbálta leplezni retetését, amikor megtudta, hogy Fia Jeruzsálembe tart.

Á Á Mária Jeruzsálembe jött a páska népnél, amikor megtudta, hogy Jézust elfogták. Gyenge asszonyként nem tehetett mást, mint hogy imádkozik, és hozzáj siet. Még távol volt tőle, de már tudta: imáji nem segítenek. Jeruzsálemben ká-vál három szűrnység keresztt magasodott az ég felé. A kálopszón saját szeretett Fiát, kicsi kincsét ismerte fel. A szűtség árijai zódtak rá, amint szűszerkadt Fiának megkánzott, vóres lábainál. Egy pillanatra elhagyta a retetés, amikor Jézus - szerető tekintetét reá emelve - Ágy szűlt hozzáj: "Asszony, Ámhol a te fiad!"; majd egy kázelben állt, ismerős alakra tekintve: "Ámhol a te anyád!" (Jn 19:26-27). Az asszony szűvát hájla táltátté be ezen utolsá, kedves gesztus láttán, de hamarosan Ájra a rámlét iszonyó sőlya nehezedett rá, amint Fia kimondta utolsá szavait, lehajtotta fejét és meghalt.

Valahogyan

engedte, hogy elvezessék a kereszttől, végig Jeruzsálem utcáin, egy szerény hajókba, ahol nyájias emberek megpróbálták kényelembe helyezni őt; Ájm számjára nem volt vigasz: Fia eltávozott az életük sorából. Azokban a pillanatokban, amikor a valásáig kegyetlenül rít, a szűvát marcangoló fájdalom csaknem teljesen hatalmába kerétté. Egy élet szeretete, Ájma és reménye tárt itt Ássze. Mi lett Dávid Árkkával tránjával? Mi lett a szabad-tájjal, amit Isten megá-gát? Vajon hazudott? Hazudott az Isten? Isten akaratát kávetve Mária látszűlag minden vágyának és Ájbrándjának rámlomszerű halálához Árkezett el. A keresztnél - mint oly sokan a tártánelem Ávszűzadai során - Mária arra hivatott, hogy adja fel maradék emberi próbálkozásait is, és engedje, hogy Isten cselekedjen életében, és Ásszetűrve vájrakozzon a Mindenható előtt.

Á

A reményeség Ájra Á!

Hogy is

kázelhetnénk el azt a táradás Ármet és Ájhátos boldogságot, amit Mária akkor Árzett, amikor bizonyossá vált, hogy Jézus Ájra Á? Álmának halála nem jelentette Isten Ágátnek halálát! Lelki szemeinkkel lájtjuk, amint azon kapja magát, hogy szűkdácsel és tájncol, akár egy kislány. Szűvából eltűnt minden vád és káttely. Helyettük ott a málysges bókesság, ami biztosabb és

csőndesebb minden őrzésnél, amit bármikor is juttat.

Miközben

rendszeresen találkozott az apostolokkal és más hűvőkkel, Mária hallgatta tanításait, kutatta a Szentírás szakaszait, amelyekre Jézus rámutatott, és imádkozott, hogy Ő adjon neki bármilyen szabadulást. Lassan betámasztotta szívére az a felismerés, hogy Fia halála nemhogy Isten ágályaik megfeszítését jelezte volna, hanem éppen ellenkezőleg: pontosan ezzel szerezte meg a végleges győzelmet, a halálból való szabadulást. Attól sem jött zavarba, amikor hallotta, hogy Jézus felemelkedett az ég felé. Inkább kíváncsi volt, hogy végleg elfoglalhatta helyét a mennyben, és felkérheti a soha véget nem érő életet mindenkinek, aki hittel jár hozzá. Mária nem tudta, mit tartogat számára a jövő, de Jézus megígérte, hogy mindig veled lesz, és a halálával aratott győzelem, valamint az Ő Lélekének ágályaik azt a bizonyosságot adta neki, hogy az Ő akarata győzedelmeskedik. Mert Ő megígérte.

Mária

kérdéseit - amikor a szívet napokban reményteljesen próbálta megtenni, majd teljesen elszáradt - tőle kevesebb minden hűvőknek juttat. Ahogy Isten szívt az angyal által Máriahoz, úgy veled is tudatja, hogy benned is kegyelműbe fogadott. Ahogy Mária juttat kénytelen feladatra hűvű el, nekünk is személynél szabott szerepet színt az Ő szolgálatában. S ahogy Mária esetében tanítást, a mi életünkben is lesznek pillanatok, amikor olyan helyekre vezet benned, amelyeknek földi szempontból semmi értelme nincs.

Életünk e

momentumaiban nem lehet más megoldásunk, mint hogy teljesen felhagyunk hibáinkkal, próbálunk együttműködni, hogy irányítsuk életünket, és kiengedünk kezünkben minden földi vagyont, amihez úgy rézünk, jogunk van. Csak akkor találunk valódi békességet és szabadságot, ha egy megfeszített ág és odaszájunk magunkat meghalt és feltámadt Urunknak. Csak Őbenne találhatjuk meg a teljes megbocsátást és márhételten szeretetet, amely után szívénk vágyik.

Ragaszkodjunk

Krisztus elő jelenlétének reményességéhez akkor, amikor az iránytával elképzeltetésünkkel együtt csak szegényességhez és fájdalomhoz vezet! Ragaszkodjunk jelenlétének reményességéhez akkor, amikor az érte kezdett szolgálhatunk kudarcba fullad és elcsúszunk. Ő szeretettel fedez be, és karja megerősít; és reggel, amikor majd szemtől szemben látjuk Őt, tudni fogjuk, hogy megígérte a kezelem!

Á

Teresa Reeve